

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **D. N.**, bytem J. 1081/60, P., zast. opatrovnící H. N., bytem tamtéž, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, **o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 25. 7. 2011, č. j. KUOK 80587/2011, sp. zn. KÚOK/15654/2010/OSV-SP/7293, č. j. žalovaného 2013/7434-341, ve věci příspěvku na péči,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 25. 7. 2011, č. j. KUOK 80587/2011, **se ruší** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalobkyni se náhrada nákladů **nepřiznává**.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit státu na účet Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 8.220 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí původního žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Prostějov ze dne 18. 1. 2010, č. j. 5293/2010/PRO, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči z 12.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně od 1. 2. 2010.

[2] Žalobce brojil proti posudkovým závěrům PK MPSV a tomu, že původní žalovaný je toliko přejal do svých rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil s posudkovým závěrem, že má pouze lehkou retardaci, když u něj byl zjištěn atypický autismus ve spojení se středně těžkou retardací. Žalobce byl v řízení o mimořádných výhodách pro těžce tělesně postižené občany a v řízení o příspěvku na zakoupení motorového vozidla posouzen podle odst. 3 písm. i) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb, tj. jako středně, těžce a hluboce mentálně retardovaný a dementní, je-li IQ horší než 50, a jde o psychické postižení s dlouhodobými těžkými poruchami orientace a komunikace. Posouzení proběhlo bez účasti žalobce, nezohlednilo všechna postižení žalobce, komise se dostatečně nevypořádala s výsledky sociálního šetření, byly opomenuty některé lékařské zprávy a dopad postižení žalobce do běžného života. S rozdílnými hodnoceními žalobce se původní žalovaný vůbec nevypořádal. Nebyla dodržena vyhláška č. 505/2006 Sb. a zhodnocení stavu žalobce komisí je účelově zjednodušené a nedostačující, u žalobce je hodnocena pouze schopnost úkon provést, ale už nikoli rozpoznání potřeby úkonu ani provádění kontroly úkonu. Navíc komise používá podmiňovací způsob. Žalobce je mentálně postižený, trpí autismem, s neustálými ataky těžkých epileptických záchvatů a proto není schopen se některé úkony naučit vůbec nebo není v jeho schopnostech rozpoznat jejich potřebu a kontrolovat správnost jejich provedení. To žalobce doložila dalšími lékařskými zprávami se závěrem, že porucha v oblasti autistického spektra ve spojení s těžkou mentální retardací prostupuje napříč všemi oblastmi v rámci psychosociální úrovně pacienta a znemožňuje mu nejen normální zařazení a adaptaci ve společnosti, ale i jeho samostatné fungování. Je nutný neustálý dohled a péče matky, event. jiné osoby. Zdravotní stav žalobce není stabilizovaný, ale zhoršuje se a přibyla mu další diagnóza. Poté žalobce vypsál konkrétní úkony, s jejichž posouzením nesouhlasí a navrhl důkaz znaleckým posudkem.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že posudek PK MPSV je pro něj závazným stanoviskem i přesto, že je mu známa judikatura správních soudů, včetně rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 77/2009-59. Žalovaný setrval na svém stanovisku a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 25. 7. 2011.

[5] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 8. 1. 2007 požádal žalobce o příspěvek na péči. Při sociálním šetření bylo zjištěno, že syn žalobkyně nezvládá nebo zvládá s pomocí 29 úkonů a byl mu navržen IV. stupeň závislosti osoby do 18

let (úplná závislost) a že žalobce je značně nesamostatný, což je dáno atributy autismu. Stejný stupeň žalobci navrhla Lékařská posudková služba Úřadu práce dne 12. 4. 2007. Proto byl správním orgánem I. stupně přiznán žalobkyni příspěvek na péči ve výši 11.000 Kč měsíčně od ledna 2007 (od 1. 8. 2009 zvýšen na 12.000 Kč). Při kontrole z důvodu dovršení zletilosti žalobce dne 20. 10. 2009 mu byl navržen II. stupeň závislosti (středně těžká), protože žalobce nezvládal nebo zvládal s pomocí nebo dohledem 32 úkonů péče o vlastní osobu nebo soběstačnosti. Lékařská posudková služba OSSZ vyhodnotila stupeň závislosti žalobce stejně a počet úkonů upravila na 20. Zdůvodnění rozdílu počtu úkonů (mimo jejich vyjmenování) posudek neobsahuje. Žalobci bylo oznámeno zahájení řízení o změně výše příspěvku a rozhodnutí o této změně mu bylo doručeno. V odvolání žalobce uvedl diagnózy a jejich dopad na jeho život. To doložil lékařskou zprávou psychologa a konkrétně vyjmenoval úkony, které nebyly řádně posouzeny. Žalovaný si vyžádal posudek PK MPSV v Brně o stupni závislosti od 24. 12. 2009 do dne jednání komise. Žádné bližší zadání žalovaný komisi neučinil. Podle posudku PK MPSV ze dne 31. 3. 2010 byl stanoven žalobci stupeň závislosti II a počet úkonů, při kterých potřebuje žalobce každodenní pomoc nebo dohled na více než 18 (dle přílohy celkem 23 úkonů). Komise zaslala žalovanému výsledek posouzení zdravotního stavu žalobce (výrok) a v rámci odůvodnění pouze uvedla, že podrobnější informace o posouzení jsou obsaženy v posudkovém spisu, který PK MPSV vede v souladu s § 16a zákona č. 582/1991 Sb. O výsledku posouzení byla opatrovnice žalobce informována a na jednání u žalovaného poučena, že se jedná o konečné rozhodnutí. Opatrovnice žalobce na to do protokolu uvedla, že nesouhlasí s výrokem PK MPSV v Brně a namítla, že při sociálním šetření a lékařem LPS OSSZ byl navržen jejímu synovi IV. stupeň závislosti. Komise opomenula, že syn je psychiatrický pacient a jeho mentální schopnosti jsou omezené i v péči o svou osobu, ani v jednom bodě závislosti nebyly zohledněny synovy problémy s motorikou a odkázala na propouštěcí zprávu z FN Motole a diagnózu psychomotorická retardace, dále že při hmotnosti syna 43 kg nebyly hodnoceny dostatečně jeho metabolické potíže, např. přijímání stravy a nebyla brána v potaz ani neurologické hledisko, kdy těžké epileptické záchvaty s bezvědomím syna omezují na přechodnou dobu úplně, včetně základních životních potřeb, jako je vyměšování.

[6] Rozhodnutím původního žalovaného ze dne 15. 4. 2010 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Prostějov ze dne 18. 1. 2010, č. j. 5293/2010/PRO, jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči z 12.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně od 1. 2. 2010. Žalovaný popsal průběh správního řízení a poukázal na to, že posudek PK MPSV v Brně, který si vyžádal, pro něj představuje závazné stanovisko a ocitoval jeho výsledek a úkony, při kterých potřebuje žalobce pomoc nebo dohled a ustanovení zákona, podle kterého se řídil při přiznání nároku na příspěvek a jeho výši. K námitce žalobce pouze uvedl, že není v kompetenci žalovaného hodnotit stupeň závislosti a proto v odvolacím řízení vyžádal posudek PK MPSV a tato komise předchozí posouzení stupně závislosti potvrdila. Nic více žalovaný jako důvody svého rozhodnutí neuvádí.

[7] Rozsudkem Okresního soudu v Prostějově ze dne 15. 9. 2010, č. j. ONc 1588/2009-54, byl žalobce zbaven způsobilosti k právním úkonům.

[8] Napadeným rozhodnutím rozhodl ve věci původní žalovaný opětovně, vázán právním názorem zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 73Ad 8/2010-72, o nepřezkoumatelnosti předchozího rozhodnutí o odvolání a požádal opětovně PK MPSV o posouzení stupně závislosti. Novým posudkem ze dne 21. 6. 2011 byl potvrzen II. stupeň. V napadeném rozhodnutí původní žalovaný vyjmenoval úkony, při nichž potřebuje žalobce pomoc, vyjmenoval podklady posudku, diagnózy, popis stavu žalobce a poukázal na to, že posuzování stupně závislosti je v kompetenci posudkové komise MPSV. Původní žalovaný popsal rozdíly mezi posouzením sociální pracovnice a posudkové komise PMSV a uzavřel, že výsledek sociálního šetření slouží jako jeden z podkladů, ze kterých vychází posudková komise při svém posouzení. Posouzení Posudkovou komisí MPSV je pro žalovaného závazným stanoviskem, kdežto výsledek sociálního šetření jím není.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[10] Podle § 7 odst. 1 věta první zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *příspěvek na péči (dále jen "příspěvek") se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby za účelem zajištění potřebné pomoci.*

[11] Podle § 8 téhož zákona *se osoba považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve*

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 4 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 18 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 10 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 24 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 30 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti nebo u osoby do 18 let věku při více než 20 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

[12] Při posuzování péče o vlastní osobu pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat úkony, vyjmenované v § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. a při posuzování soběstačnosti pro účely stanovení stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat úkony, vyjmenované v § 9 odst. 2 téhož zákona.

[13] Podle § 25 odst. 2 část věty zákona č. 108/2006 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností zašle příslušné okresní správě sociálního zabezpečení žádost o posouzení stupně závislosti osoby; součástí této žádosti je písemný záznam o sociálním šetření a kopie žádosti osoby o příspěvek.*

[14] Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách *při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.*

[15] Podle § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, **při hodnocení schopnosti osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se posuzuje, zda je osoba schopna dlouhodobě, samostatně, spolehlivě a opakovaně rozpoznat potřebu úkonu, úkon fyzicky provádět obvyklým způsobem a kontrolovat správnost provádění úkonu.**

[16] Soud předně uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2010, č. j. 3 Ads 110/2009-49, č. 2018/2010 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou publikována na www.nssoud.cz), rozhodnutí o příspěvku na péči podléhá přezkumu ve správním soudnictví, protože rozhodování o nároku na příspěvek na péči a o jeho výši správní orgán hodnotí otázky právní i skutkové, přičemž skutková zjištění nezávisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osoby žadatele.

[17] K námitce stěžovatele si krajský soud položil otázku, zda se v případě posudku o stupni závislosti jedná o závazné stanovisko, jak tvrdí žalovaný. Judikatura správních soudů je v tomto směru setrvalá a v jejím čele stojí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009-59, podle kterého posudek PK MPSV o stupni závislosti představoval v odvolacím řízení správním rozhodující důkaz (tzv. povinný důkaz) a nejedná se svou povahou o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, poněvadž zejména jeho závaznost není zákonem deklarována (stanovena). Proto je třeba na tento posudek nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, jehož správnost není presumována a jenž podléhá hodnocení správního orgánu, který jej vyžádal; a je třeba klást na něj požadavek přesvědčivosti a úplnosti. Posudek tak musí obsahovat nejen výrok, ale rovněž odkaz na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či lékařů (§ 25 odst. 3 zákona o sociálních službách). Těmto požadavkům posudek PK MPSV vyhotovený ve správním řízení nevyhovuje, neboť není prakticky vůbec odůvodněn.

[18] Požadavky na posudek o stupni závislosti hlediska požadovaného rozsahu odůvodnění byly vyjádřeny již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63 a zejména v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, podle kterého „posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je

v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ Tento právní názor potvrdil dále pro posudky vydávané po 30. 6. 2009 mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-30.

[19] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 3 Ads 105/2010-121, „posudek o stupni závislosti v řízení o příspěvku na péči podléhá hodnocení správního orgánu, a proto je třeba na něj klást požadavek přesvědčivosti a úplnosti, jak vykrystalizoval v letité judikatuře soudů rozhodujících ve věcech přezkumu orgánů sociálního zabezpečení. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění správního rozhodnutí „...se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník řízení uplatňující nárok na příspěvek na péči. Hodnocení správních orgánů sice nepodléhají odborné lékařské závěry posudků, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti. Toto omezení však správní orgány nezavazuje povinnosti hodnotit ve správním řízení provedené důkazy a tudíž i správnosti posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 - 127, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 – 104, přístupné na www.nssoud.cz). Aby správní orgán (stěžovatel či prvoinstanční orgán) mohly vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, musí být posudek přezkoumatelný vzhledem ke svým zákonem stanoveným podkladům vymezeným v citovaném ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek závislosti v prvoinstančním, tak i per analogiam v odvolacím řízení). Jak Nejvyšší správní soud shledal v posuzované věci, posudek PK MPSV ani posudek lékaře Úřadu práce v Nymburku takto přezkoumatelné nebyly. Navíc se oba posudky rozcházeły v hodnocení některých úkonů, konkrétně čtyřech úkonech péče o vlastní osobu a třech úkonech soběstačnosti vymezených zákonem o sociálních službách a konkretizovaných vyhláškou č. 505/2006 Sb. Jakkoliv se vlastní výsledek posouzení (tzn. posudkový závěr) obou posudků nelišil, neboť jak úřad práce, tak i PK MPSV zhodnotily zdravotní stav žalobkyně jako II. stupeň závislosti (středně těžká závislost), měly být tyto významné rozdíly v hodnocení závislosti posuzované žalobkyně odstraňovány dalším dokazováním v řízení před stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s tím, že tyto nedostatky napadeného rozhodnutí způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak správně (byť nikoliv úplně přehledně) uvedl městský soud v napadeném rozsudku. Tento důvod ob stojí jako kasační důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí i samostatně“.

[20] V souzené věci námitky žalobce směřovaly proti posouzení skutkového stavu a žalobce navrhl jako důkaz k prokázání svých žalobních tvrzení znalecký posudek. Soud si vyžádal znalecký posudek vzhledem k obsahu žalobních námitek doložených lékařskými zprávami, vzhledem k tomu, že současná právní úprava neumožňuje vyžádat si v soudním řízení správním ve věcech příspěvku na péči

posudek od posudkové komise MPSV a dále proto, že expertízy v soudním řízení (správním) hodnotí skutkový stav, ke kterému soud nemá odborné znalosti, nemůže si úsudek v těchto věcech učinit zcela sám, bez odborných posouzení. Obecně lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 1 As 28/2011-130, podle kterého *krajský soud je povinen vyžádat si k posouzení odborné skutkové otázky stanovisko znalce, není-li již součástí správního spisu (§ 127 o. s. ř., užitý na základě § 64 s. ř. s.). Posoudí-li příslušný žalobní bod, aniž si vyžádal stanovisko znalce, zatíží své řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d); § 109 odst. 3 s. ř. s.]*.

[21] Soudem ustanovený znalec v oboru zdravotnictví se specializací na posudkové lékařství MUDr. V. L. ve svém posudku ze dne 23. 1. 2013 dospěl k závěru, že žalobce byl osobou závislou na péči jiné fyzické osoby ve stupni III od 24. 12. 2009, tj. od nabytí zletilosti žalobce, do 25. 7. 2011, tj. do dne vydání napadeného rozhodnutí. Úkony, které žalobce není schopen bez pomoci vykonat, uvedl v posudku. Znalec uvedl, že podle vyhlášky č. 505/2006 Sb. kritériem zvládnutí úkonu není jeho pouhé vykonání, ale i rozpoznání potřeby jej vykonat a schopnost zkontrolovat správnost provedeného úkonu. Obecně znalec konstatoval, že složité sledované úkony žalobce nezvládá vůbec, u méně složitých je třeba dopomoci, připomínání a vedení. Plně samostatně je žalobce schopen zvládnout jen úkony zcela elementární či velmi jednoduché. Celkem žalobce nezvládá 25 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

[22] Žalobci i žalovanému byl posudek před rozhodnutím soudu doručen a ani jeden z účastníků řízení proti němu nevznesl žádné námitky.

[23] Vzhledem k této procesní situaci a poučení žalobce se soud nezabýval dalšími jeho námitkami.

[24] Po provedeném řízení soud považuje za prokázané, že žalobce byl od 24. 12. 2009 do dne vydání napadeného rozhodnutí závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III. To bylo prokázáno především posudkem znalce MUDr. V. L., který soud shledal jako rozhodující důkaz pro jeho přesvědčivé zdůvodnění. Jestliže u žalobce bylo v soudním řízení správním prokázáno, že byl závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III, je nutno jej za takového v uvedené době považovat.

[25] Krajský soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, neboť žalovaný si ve správním řízení neopatřil důkazy v takovém rozsahu, aby byl prokázán skutečný stav věci. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný znovu ve věci rozhodne, přičemž bude vycházet z právního názoru soudu, že žalobce byl závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III od 24. 12. 2009 do 25. 7. 2011.

[26] Žalobci soud náhradu nákladů nepřiznal, protože žádné nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil (§ 60 s. ř. s.). Žalovaný podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení. V řízení byl soudem ustanoven znalec a vyžádán znalecký posudek. Znalečné znalec vyúčtoval soudu ve výši 8.220 Kč a v této výši mu bylo přiznáno usnesením ze dne 1. 2. 2013, č. j. 73Ad 21/2011-66.

Znalecký posudek byl rozhodující důkaz v tomto soudním řízení správním. Protože byl žalovaný ve sporu neúspěšný, uložil mu soud zaplatit státu na účet Krajského soudu v Ostravě náhradu nákladů řízení, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, v souladu s § 60 odst. 6 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 20. 2. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně